

der stor Trang til ordnede Trafikforhold, idet Baner der ere noget ukendt, og det vilde være meget værdifuldt, om der kunde opnaas en Ordning paa det Omraade.

Et Skridt i den Retning vil det være, om Staten i en ikke for fjern Fremtid overtog den østsjællandske Jernbane, som maatte gaa ind som et Led i det Bane-projekt, der gaar ud paa at føre Banen over til Møen. Staten maa nu yde en betydelig Rentegaranti for den østsjællandske Jernbane, der findes paa hvert Aars Finanslov opført 80—90—100,000 Kr. til dette Formaal. Det bliver vel kostbart i Længden, og det vilde vistnok være mere formaalstjenligt, om Staten overtog denne Bane. Medens Høgsbro var Trafikminister, forelaa der som bekendt sammen med de andre Jerbanelovforslag et Forslag om Statens Overtagelse af den østsjællandske Jernbane. Det lykkedes ikke at faa dette Forslag ført igennem, men der fremkom ved Sagens Behandling Udtalelser dels i Landstingsbetænkningen, dels fra Ordføreren i Landstinget og dels fra den daværende Trafikminister, som alle gik ud paa, at Spørgsmaalet om den østsjællandske Jernbanes Overtagelse var et finansielt Spørgsmaal, som kunde løses paa Finansloven. Den daværende Minister for offentlige Arbejder erklærede, at han ved given Lejlighed vilde benytte sig heraf og søge Spørgsmaalet løst paa Finansloven. Der blev forleden sagt nogle rosende Ord overfor den nye Trafikminister, væsentlig foranlediget ved, at han var Jyde. Der er et gammelt Ord, der siger, at vi ere alle Jyder for Vorherre, og jeg haaber derfor, at den højtærede Trafikminister ogsaa vil tænke paa Østsjællænderne og sørge for en tilfredsstillende Løsning af de her nævnte Forhold, navnlig vedrørende Overtagelsen af den østsjællandske Jernbane, for saa vidt han maatte have samme Opfattelse af Stillingen, som den nævnte tidligere Trafikminister havde, at dette Spørgsmaal maatte kunne løses paa en eller anden Finanslov.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister for Handel og Søfart, at der i Søfartskredse er en stadig Længsel efter en forandret Lovgivning med Hensyn til Søens Forhold. Der har adskillige Gange lydt Røster om en stærk Trang til Revision af Sølovgivningen, og den nylig afgaaede Minister for Handel og Søfart har ved en Lejlighed sidste Vinter — det var ganske vist en selskabelig Lejlighed, hvor han blev interPELLeret derom — givet Løfte om at fremsætte Forslag til en Revision

i en forholdsvis nær Fremtid. Hvis saadanne Arbejder skulde være paabegyndte i Ministeriet, beder jeg den højtærede Minister om at søge at faa dem fremmede saa meget som muligt. Navnlig det underordnede Mandskab paa Søen trænger i meget høj Grad til Forandring i Lovgivningen. Hvis derimod disse Arbejder ikke skulde være paabegyndte, vil jeg henstille til den højtærede Minister, at han saa snart som muligt iværksætter Arbejdet paa en Revision af Sølovgivningen. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa de mange uheldige Forhold, der bestaa for Søfartens Vedkommende, men indskrænke mig til med disse Ord at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold.

Jeg har saa endelig et Par Ord til den højtærede Forsvarsminister, foranlediget ved en Sag, der er kommen op, da Militærlovene bleve gennemførte. Ved disse Loves Gennemførelse indførtes der visse Bespareser for at faa Raad til de betydelige Udgifter paa andre Omraader. Der indførtes saaledes Bespareser i ret stor Udstrækning med Hensyn til de saakaldte Foderheste. Det synes mig imidlertid at være en ret mærkelig Fremgangsmaade, man her anvender overfor de saakaldte Foderværter. Disse, der have Hærens Heste udstationerede hos sig, have Kontrakter, og efter disse kunne de ikke sige sig fri for Hestene uden med et Kvartaars Varsel. Kontrakterne indeholdt tillige en Bestemmelse om, at de skulde have en Godtgørelse af 33 Øre pr. Dag for Hestene. Nu i Slutningen af September Maaned udgik der en Skrivelse fra Krigsministeriet, hvorefter Hestene skulde afhentes den 8. Oktober og saa hed det, at Foderlønnen fra Oktober var nedsat til 11 Øre pr. Dag, og videre hed det, i den samme Skrivelse, at saafremt de ikke efterkomme Tilsigelsen, ville Hestene blive udstationerede hos en anden Fodervært, og Regeringen vil saa søge Erstatning for de Tab, der maatte blive foraarsagede. Det forekommer mig at være en mærkelig haardhændet Fremgangsmaade overfor de paagældende Foderværter. Den Opsigelsestid, der gælder for Foderværterne, ser Ministeriet ganske bort fra, idet man holder sig til, at nu skal Prisen for Udstationeringen pludselig nedsættes til 11 Øre. Med 8 Dages Varsel fik de paagældende Besked og samtidig den meget alvorlige Paamindelse om, at hvis de nu ikke hentede Hestene, vilde Regimentet